اُدي جي مهما - ڀڳتن کي درشن

سنت جي ڪرپا دِرشٽيءَ سان اسان جا ڪيل پاپ ناس ٿي ويندا. سنتن سان وارتالاپ ڪرڻ، اسان لاءِ بلڪل سکيادائڪ ۽ آنند دايڪ ٿيندو. سنتن ۾ اهو ڀيد ڀاءُ نٿو رهي ته هي منهنجو، هو تنهنجو. اهڙن سنتن ستگورن جو فرض، هن جنم ۾ ته ڇا پر اَنيڪ جنمن ۾ چڪائي ڪين سگهبو.

باباجن دکشڻا وٺي، اُن مان گهڻو حصو دان ڪري، باقي بچيل مان ڪاٺيون گهرائي رکندا هئا، جي اڪثر ڌُوڻي ٻارڻ جي ڪتب ايندڙيون هيون. ڌُوڻيءَ جي ڀسم کي "اُدي" پرساد چوندا هئا، جو سيني موڪلائي ويندڙن کي مُٺ ڀري ڏيندا هئا، اُدي ڀسم مان باباجن اسان کي سکيا ڏيندا هئا ته جهڙي طرح ٻرندڙ ڪاٺي يا ڪوئلي جو پيو روُپ ڀسم آهي، تهڙي طرح هي سڀ ۽ سنساري سک آخر ناس ٿي، ڀسم جو روُپ وٺندا.

ڀسم ورهائڻ مهل چوندا هئا ته "انت ۾ سڀ خاڪ ۾ ملي ويندا، تنهن ڪري برهم ئي فقط ست آهي ۽ جڳت مٿيا آهي. ڪو به ڪنهنجو ماءُ پيءُ يا اِستري

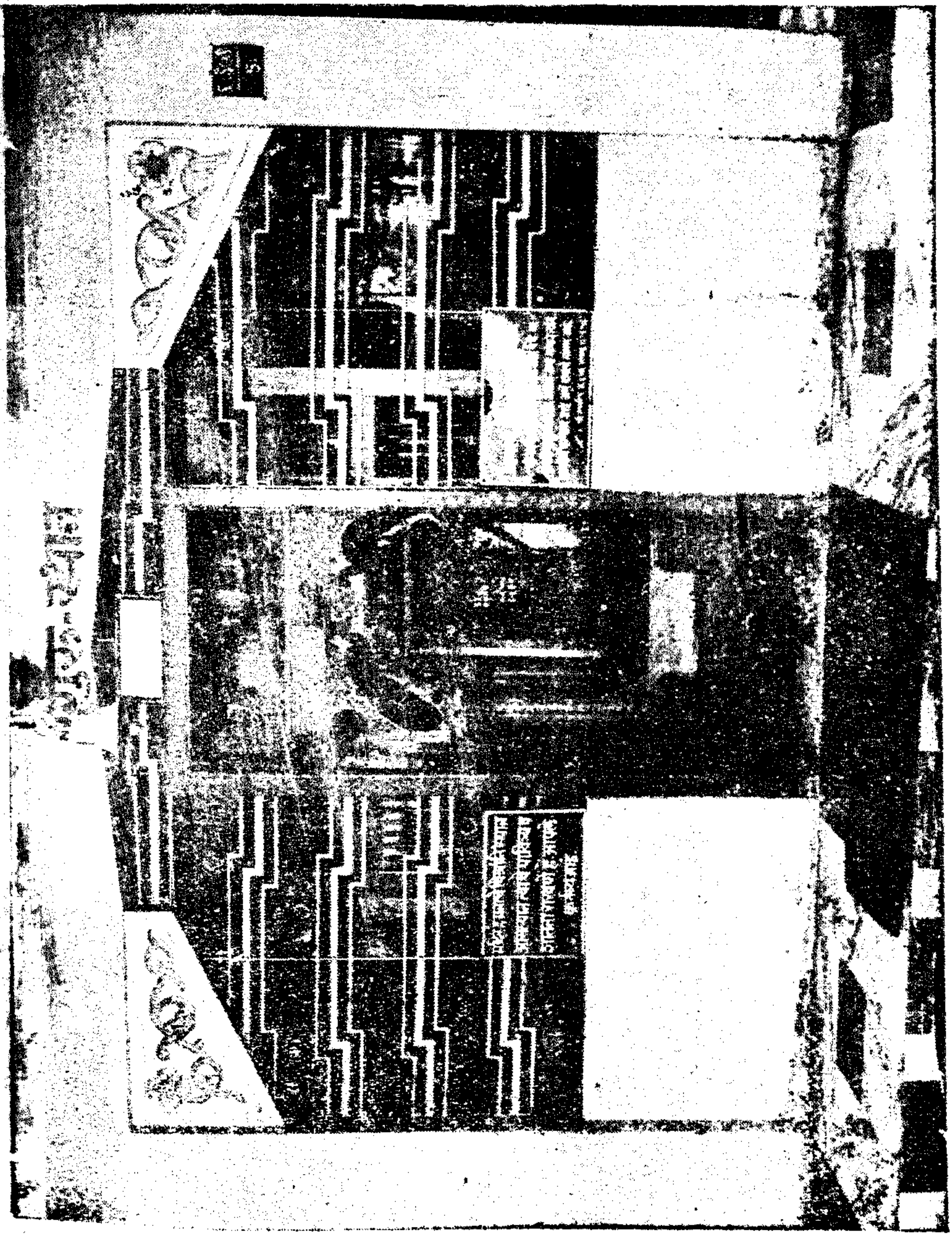

پوترن جو وڻ ۽ گرو پاڏوءَ جو آستان.

صرف ٿوري وقت لاءِ آهي. هرڪو نڪو ۽ اڪيلو اچي ٿو ۽ نڪو ۽ اڪيلو وڃي ٿو." مطلب ته باباجن، (اُدي) پسر جي دئاران، ستيه کي پڪڙڻ ۽ اَستيه کي تياڳ ڪرڻ جي سکيا ڏيندا هئا. اُدي ڏيڻ معنيٰ وٺڻ ورلي ڏارڻ ۽ دکشنا معنيٰ تياڳ ورلي ڏارڻ جو سڏائنت. وٺڻ ۽ تياڳ ڪانسواءِ، مايا روپي ساگر پار ڪرڻ تمام ڪٺن آهي. اُدي پرساد ڏيڻ يا ڪن ڀڳتن کي نرڙ تي اُدي پسر لائڻ وقت، باباجن مڌر سُر ۾ پڇن چوندا هئا ته:-

"رمتي رام آئو جي،
اُديان جي گوڻيان ڀرڪو جائو جي."

اُدي دئاران، ڪيترن جي صحت ٺيڪ ٿي، اِظافا مليا ۽ چنتا کان ڇوٽڪارو مليو ۽ سنساري لاڀ پڻ پراپت ٿيا.

تاسڪ جو **شري نارايڻ موتيرام جاني**، باباجن جو پرم ڀڳت هو ۽ رامچند وامن سودڪ ڀڳت سان گڏ ڪم ڪندو هو. هڪ ڏينهن شري نارائڻ پنهنجي ماتا کي وٺي، باباجن جي درشن تي آيو ته باباجن سندس ماءُ کي چيو ته "هاڻي تنهنجي پٽ کي نوڪري ڇڏي سوتنتر ٿي پنهنجو ڪم ڪولڻ گهرجي." بابا جا وچن سچا نڪتا ۽ شري نارايڻ نوڪري ڇڏي، هڪ اُپهار گرهه (هوٽل) آنند آشرم نالي کولي، جا بلڪل ٺيڪ طرح

هلي. نارائڻ راو جي هڪ متر کي وڇُونءَ ڏنگيو ۽ هو سُور ۾ ڦٿڪڻ لڳو. شرڌيءَ ۾ اُدي ڀسم لڳائڻ سان ڪهڙو به سُور جو منتر (غائب) ٿي ويندو هو، پر هتي نارائڻ وٽ اُدي حاضر ڪانه هئي، سو ڇا ڪيائين جو بابا جي مُورتيءَ اڳيان جيڪا اُگربتي ٻري رهي هئي، اُن جي رک چپٽي کڻي، بابا جو نالو وٺي، ڏنگ جي مٿان لڳايائين ته هن جو سُور صفا لهي ويو ۽ اڳـــي وانگيان ڪلندو نچندو گهر ويو.

(٢) بابا جي **ڀڳت باندا** کي خبر ملي ته سندس ڌيءَ کي پليگ جي ڦوڙهي نڪتي آهي. هن يڪدم نانا صاحب چندورڪر وٽ ماڻهو موڪلي، اُدي گهرائي ورتي. هوڏانهن نانا صاحب پنهنجي پتني سميت ڪلياڻ وڃڻ جي تياري ڪري رهيو هو. نانا صاحب وٽ به اُدي ڀسم ڪانه هئي، سو ڇا ڪيائين جو رستي تـــان ڌُوڙ کڻي سائين بابا جو ڌيان ڌري ۽ سهائتا ڪرڻ جي پرارٿنا ڪري، پنهنجي پتنيءَ جي مستڪ تي لڳائي. اُدي وٺڻ واري ماڻهوءَ اهو سڄو ناٽڪ ڏٺو. جڏهن موٽي آيو تڏهن شري باندا ٻڌايس ته ٿورو ئي وقت ٿيو ته ماڻهو خبر کڻي آيو ته تنهنجي ڌيءَ جي ڦوڙهيءَ جي سُور ۾ ڪافي فائدو رسيو آهي ۽ لهندي پيئي وڃي. مطلب ته سهائتا جي پرارٿنا ڪرڻ تي، باباجن ڇوڪريءَ جي پليگ جي ڦوڙهي تي اهڙو اُزغيبي

هت گهمايو ۽ اُدي هنئين، جو سندس ڏيءَ يڪدم فرحت معلوم ڪئي.

(٣) ٥-١٩٠٤ع ۾ **نانا صاحب چند ورڪر**، خانديش ضلع ۾ جامنير جو ماملتدار هو، جو شرڊيءَ کان اٽڪل (١٠٠)) هڪسؤ ميل دوُر آهي. هن جي ڌيءَ منا بائي گرڀوتي هئي ۽ ولر جو وقت اچي پريو هو، جنهن ڪري ٻن ٽن ڏينهن کان ولر جي سوُر جي پيڙا پوڳي رهي هئي. نانا صاحب هر ممڪن ڪوشش ڪئي ته تڪليف گهٽ ٿئي پر ورلو ڪجهه ڪين. آخر بابا جو ڌيان ڌري، ڪاٿئن سهائتا جي پرارٿنا ڪيائين. نيڪ اُن وقت شرڊيءَ مان رامگير بوُئا (باپوگير بوُئا) پنهنجي گهر خانديش ۾ موٽي رهيو هو. باباجن هن کي گهرائي چيو ته ”جامنير ۾ تورو وقت لهي، هيءَ اُدي ۽ آرتي، شري نانا صاحب کي ڏيندو وڃجانءِ.“ رامگير بوُئا اُتر ڏنو ته ”باباجي، مون وٽ کيسي ۾ صرف ٻه روپيا آهن، جو پاڙو ته جلگائو تائين مس پورو پوندو، پوءِ (٣٠) ميل پوي جامنير ۾ پهچڻ مون لاءِ اسميوُ ٿيندو.“ اِن تي باباجن چيس ته فڪر نه ڪر، رام سڀ سوُلي ڪندو. ۽ پڳت شاما کان، مادوُ آڙڪر جي ناهيل آرتيءَ جو نقل ڪرائي، نانا صاحب ڏانهن اُديءَ سميت ڏياري موڪلي.

پڳتن کي درشن

(۱) باباجن جي وچن تي وشواس رکي، رامگير بُوئا، شرڊيءَ مان روانو ٿيو ۽ راتہ جو ٻارنهين بجي جامنير ۾ پهتو. اوڏي مهل سندس کيسي ۾ صرف ٻہ (۲) آنا بچيل هئا ۽ ڏاڍو مايوس هو تہ خاندیش ڪيئن پهچندس. ايتري ۾ سندس ڪن تي آواز پهتو تہ ”شرڊيءَ مان آيل باپُوگير ڪو آهي؟“ هن وڏي واڪي جواب ڏنو تہ ”مان شرڊيءَ مان آيل باپُوگير آهيان.“ چپراسي کيس ٻاهر وٺي آيو ۽ سٺي اُوچي ٽانگي ۾ وهاري چيائين تہ ”مان نانا صاحب چندورڪر جو چپراسي آهيان.“ ٽانگي ۾ ٻہ سٺا گهوڙا، ٽانگي کي تيز ڪاهيندا هليا ۽ صبح جو سوير هڪ نالي جي ويجهو پهچي، گهوڙن کي پاڻي پيارڻ لاءِ بيٺا. چپراسيءَ بہ رامگير بُوئا کي چيو تہ ”اچو تورو جل پان ڪري ٿڪ دُور ڪريون.“ پر هنجي ڏاڙهي ۽ مڇون، مسلمان وانگي ڪترايل ڏسي ۽ ڊريس بہ مسلمانڪي ڏسي، جل پان ڪرڻ کان اِنڪار ڪيو.

ان تي چپراسيءَ چيس تہ ”مان ڳڙهوال جو کتري هندو آهيان. هي کاڌو بہ نانا صاحب اوهان لاءِ ڏنو آهي، تنهن ڪري اوهان کي بہ ڪو اعتراض يا شڪ هجڻ نہ کپي. اِنهي خاطري ملڻ تي بنهي جل پان ڪيو ۽ پوءِ وري ٽانگي تي چڙهي پرڀاتہ ڪال وقت اچي جامنير ۾ پهتا.

رامگير ٻُڌائي، پاسيرو وڃي پيشاب ڪيو. جڏهن موٽيو تڏهن ڏٺائين ته نه آهي چپراسي، نه ٽانگو، نه ٽانگي هلائڻ وارو!! عجب ۾ ٻڏي ويچار ڪرڻ لڳو ته هاڻ اڪيلي ڪيئن پهچندس. جلدي وڪ کڻي ڪچهريءَ ۾ پوري جاچ ڪرڻ لاءِ پهتو پر اُتي خبر مليس ته ماملتدار گهر ويو آهي، سندس گهر ويو ۽ چيائين ته "مان شرڊيءَ مان باباجن جي آرتي ۽ (اُدي) پسر کڻي آيو آهيان." اُنوقت مئنا تائيءَ جي حالت بلڪل گنڀير هئي ته مٿان آرتي ۽ پسر مليس. نانا صاحب چندورڪر، پنهنجي اِستريءَ کي چيو ته "اُدي پاڻيءَ ۾ ملائي اول ڏيءَ کي پيئاري، پوءِ آرتي ڪر، ته باباجن جي ڪرپا سان، کيس ضرور فرحت ٿيندي ۽ آرام ملندو." ٻنهيءَ جي چوڻ موجب ٻنهيءَ وڃي ڪيو ۽ ٿوري وقت ۾ ٻتري جي تڪليف لهي ويئي! ٻيو ورري جڏهن رامگير ٻڌايو ته ڪئن کيس چپراسي اچي اسٽيشن تي گڏيو ۽ فرحتي ٽانگي ۾ هتي وٺي آيو، تڏهن، ٻنهي، ٻنهي ۽ ٻتري ٽنهي جا عجب ۾ وات ٽڪي ويا ۽ ڏن سائين بابا جي ڏني هٿڻ لڳا.

(٢) پيگمت نارائڻ راوَ کي پڻ باباجن جي درشن ڪرڻ جو ٽي ڀيرا سؤڀاڳ مليو. ١٩١٨ ۾ باباجي جي لين ٿي وڃڻ کان (٣) سال پوءِ نارائڻ راو شرڊيءَ ۾ وڃڻ تي چاهيو، پر ڪن سببن ڪري وڃي نه سگهيو

چو تہ باباجن کان پوءِ هڪ سال اندر ئي هو چڱو ڀلو بيمار ٿي پيو. جڏهن دوائن مان ڪو فائدو ڪونہ پهتس، تڏهن ڏينهن رات باباجن جو ڌيان ڌرڻ شروع ڪيائين تہ هڪ رات سپني ۾ ڏٺائين تہ باباجن هڪ غفا مان ٻاهر نڪري آيا آهن ۽ مونکي ڌيرج ڏيئي چيائون تہ "گهبرائج نہ. سڀاڻي کان وٺي توکي آرام ايندو ۽ ٻن هفتن اندر، تون هلڻ چلڻ شروع ڪندين." نارايڻراو جو چوڻ آهي تہ برابر ٻن هفتن اندر مان ٺيڪ ٿي ويس.

هتي سوال پيدا ٿو ٿئي تہ "ديهہ ڇڏڻ کانپوءِ باباجن ساڳيءَ ديهہ ۾ درشن ڪيئن ڏيئي سگهيا! جواب آهي تہ سنت هميشہ امر آهن. اهي پنهنجي آتم شڪتيءَ سان ڪئي بہ پهچي، پنهنجن ڀڳتن کي سهائتا ڪري سگهن ٿا. هو پرماتما وانگي هردم حاضران حضور آهن.

(١) "مها آنند پئي سک پائيا،

سنتن ڪي پرسادي."

(٢) "پئي ڪرپال گسائيثان، ٿئي سوڳ سنتاپ

تتي واءُ نہ لڳئي، سڀگور رکي آپ."

گورواڻي.

(٣) ١٩١٧ ۾ بمبئيءَ جو "سنت بالا ٻوُوا"، جنهن کي "اڄ ڪالهہ جو تڪارام" ڪري چوندا آهن، اهو شوڊيءَ ۾ آيو. جڏهن هن باباجن کي پرڻام ڪيو تہ

باباجن چيس تہ ”توکي چئن ورهين کان سڃاڻان.“ سندس بالا پوڙها کي عجب لڳو تہ مان شرڊيءَ ۾ پهريون ئي ڀيرو آيو آهيان پوءِ ”چئن سالن کان سڃاڻان“ جو وچن باباجن ڪئن ٿا ڪڍن! خيال ڪندي ڪندي، کيس ياد ڳيري آئي تہ چار سال اڳي بمبئيءَ ۾، مون باباجن جي مورتيءَ کي برابر نمسڪار ڪيو هو. تنهن تي بابا سرو گياني ۽ سرو وياپڪ سمجهي، من ئي من ۾ کيس نمسڪار ڪيو. مطلب تہ مورتيءَ کي نمسڪار ڪرڻ بہ درشن ڪرڻ جي برابر آهي.

(۴) آڳا صاحب جڏهن ٿاڻي ۾ آفيسر هو، تڏهن کيس ”پوُنديءَ“ طرف گشت تي وڃڻو پيو، جتان هڪ هفتي ۾ موٽڻ ناممڪن هو. سندس گهر ۾ پرڀٽ، منجهند جي وقت ٽئين ڏينهن، هڪ فقير آيو، جنهنجي شڪل باباجن جهڙي پئي لڳي. شريمتي ڪلڪرڻي ۽ سندس ٻارن اُن فقير کان پڇيو تہ ”اوهين شرڊيءَ وارا سائين بابا تہ ڪين آهيو!“ جواب مليو تہ ” مان سائين بابا جو هڪ آگياڪاري شيوڪ آهيان ۽ سندس ئي آگيا سان اوهان جو ڪشل ڪلياڻ پڇڻ آيو آهيان. هاڻي ڪجهہ دڪشڻا ڏيو.“ شريمتيءَ کيس هڪ رپيو ڪڍي ڏنو، جو وٺي، فقير کيس اُدي پسم جي هڪ پڙي ڏيئي چيو ”تہ هنکي پوُڄا واري مورتيءَ سان گڏ رکجو.“ ائين چئي، هو فقير هليو ويو.

هوڏانهن پوءِ ۾ آپا صاحب جو گهوڙو بيمار ٿي پيو، جنهن ڪري هو، وڌيڪ گشت تي وڃي نه سگهيو ۽ واپس گهر موٽيو. جڏهن سندس پتنيءَ کيس فقير جي اچڻ واري ڳالهه ٻڌائي ته سندس من ۾ اشانتي ۽ ارمان ٿيو ته "مان فقير جي درشن کان خالي رهجي ويس! هن کي هڪ رپيو دڪشڻا ڏيڻ ٺيڪ نه هو. مان کيس گهٽ ۾ گهٽ ڏهه روپيا ضرور ڏيان ها." انهيءَ خيال وچان فقير ڳولهي لهڻ لاءِ سڄو شهر ڦريو پر ڏسڻ ۾ نه آيس. تڏهن بابا جا وچن ياد آيس ته "پوُکي رهه کي ايشور کي پراپتي نهي هو سڪتي." يڪدم گهر اچي، پوڄن ڪري پوءِ وري پنهنجي دوست چتري سان گڏ گهمڻ نڪتو ته ٽورو تي پريان، هڪ فقير ايندو ڏٺائين، جو کيس گهر وارن ٻڌايو هو ته هن جي شڪل باباجن سان ٺهي لڳي. ليڪن فقير خود هٿ ٻڌي کيڙي کانئس دڪشڻا گهري ته آپا صاحب يڪدم کيس هڪ روپيو ڪڍي ڏنو. فقير وڌيڪ گهريو ته ٻه روپيا ٻيا ڏنائين. فقير کي ان تي به سنتوش ڪين آيو ۽ وڌيڪ گهريائين. آپا صاحب پنهنجي دوست کان ٽي روپيا اڌارا وٺي فقير کي ڏنا ته به هو وڌيڪ گهرڻ لڳو! آپا صاحب چيس ته "مون سان گڏ جي گهر هل ته توکي ڏيان." گهر اچي هن ٽي روپيا ٻيا به ڏنا يعني ڪل نَوَ روپيا فقير کي مليا ته به راضي ڪين ٿيو. تڏهن آپا صاحب چيس ته "مون وٽ ته ڏهن

روپين جو نوٽ آهي. فقير کانئس نوٽ ورتو ۽ (٩) نوَ روپيا واپس ڏيئي هليو ويو. مطلب ته آپا صاحب جيڪو من ۾ ڏهن روپين ڏيڻ جو سنڪلپ ڪيو هو، سو سندس پورو ٿيو ۽ موٽ ۾ بابا فقير جي شڪ هٿن جا سپرش ڪيل نوَ روپيا ڪيس موٽي مليا يعني باباجن ڪيس نوَن پرڪارن جي ڀڳتي پردان ڪئي!

ٻيو جڏهن فقير کان مليل اُڊيءَ جي پڙي کوليائون ته اُن ۾ ڦول جا پن ۽ چانور پيل هئا، جي سوگها ڪري رکيائون. ڪجهه وقت کانپوءِ جڏهن شرڊيءَ ۾ ويا، تڏهن باباجن کين پنهنجو هڪ وار پڻ ڏنو. آپا صاحب اُهو وار ۽ ڦول جا پن ۽ چانور گڏي، تعويذ ٺاهي، هميشه پنهنجي ڪرائيءَ ۾ ٻڌندو هو، جو ته ڪيس باباجن جي اُڊيءَ جي شڪتي جي ثابتي ملي. اُڊي ملڻ کان اڳي سندس پگهار (٤٠) چاليهه رپيا هو ۽ اُڊيءَ ملڻ کانپوءِ سندس پگهار ويو جلد وڌندو ۽ اضافو پڻ ملندو ويو. تنهن سان گڏوگڏ سندس آڌيانمڪ اُنتي (واڌارو) پڻ ٿيندي وئي ۽ پاڇ کلندا ويا.

”دان مهڏا تلي خاڪ، جي ملي ته مستڪ لائيئي،
جي هوويءِ پوُرب ليکا، تا ڏوڙ تنا ڪي پائيئي.“
(گور واڻي)